

REDACCIÓ :

Josep Pallach
26, Rue Constantinople, PARIS (8^e)

ADMINISTRACIÓ :

Antoni Iborra
13, Rue Bassano, PARIS (16^e)
C. Ch. Postaux 4163-90 - PARIS

Endavant

Preu de l'exemplar : 15 francs.

Suscripció l'any : 150 francs.

FEDERACIÓ
DEMOCRÀCIA
SOCIALISME

ORGAN CENTRAL DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

CATALUNYA HA GUANYAT LA SEGONA BATALLA

Malgrat les coaccions i les amenaces, els catalans han refusat d'avaluar el règim còrrupt de Franco.

● Els treballadors continuen plantant cara al feixisme

LES «ELECCIONS» A CATALUNYA

DECLARACIÓ DE COORDINACIÓ CATALANA

Els partits catalans que a l'Exili formen part de Coordinació Catalana denuncien amb energia el nou intent franquista de falsificació democràtica. Com els anteriors, aquest assaig fallit tendia únicament a vèncer la repugnància que els pobles i els governs europeus senten envers aquest règim d'oprobri i de corrupció que continua éssent la vergonya del món occidental.

Saludem l'acte de civisme de la gran majoria de ciutadans catalans que s'han abstenut, malgrat les amenaces i les coaccions, d'avaluar la farsa franquista. I felicitem els Partits Catalans de l'Interior que, sense distincions de matisos i col·laborant amb les forces sindicals han estat els promotors d'aquest gest de ciutadania que ha enlairat de nou la bandera de la Democràcia Catalana.

Paris, Desembre del 1951.

Moviment Socialista de Catalunya,
Estat Català,
Front Nacional de Catalunya,
Moviment Demòcrata-Cristià de Catalunya,

Primera impressió: indiferència i abstenció

Al passar enterament desapercebuda pel públic la convocatòria de les eleccions municipals a celebrar el 25 de novembre, la premsa franquista dedica els seus esforços en el període pseudo pre-electoral a atraure l'atenció popular inutilment. La indiferència era tan notable, que feia preveure una completa abstenció.

Per altra banda, els grups polítics, que amenaçant-se d'oposició al règim mantenen una actitud d'acceptació de fet degut a la coincidència més o menys semblant de directives socials i a lligams econòmics individuals i que en les anteriors eleccions municipals van intentar prendre-hi part, logrant-ho la candidatura recolzada pels carlins; analitzades les possibilitats decidiren inclinar-se aquesta vegada per l'abstenció. Tal és l'actitud que prengueren alguns sectors de la « Lliga », després de la visita del Sr. Narcís de Carreras a Madrid.

En els grups monàrquics catalans la situació era la següent :

A la tendència carlina representada pel Sr. Maurici de Sivatte els parers en principi estaven dividits. En una reunió tinguda a la primera setmana de novembre s'acorda l'abstenció vistes les nul·les garanties que ofereien les eleccions i que inevitablement conduirien al mateix resultat que les anteriors.

Un error de la policia

Per aquests mateixos dies s'escau l'empresonament del Sr. Milà i Sagnier, fill del Comte del Montseny, destacat element joanista. El motiu fou el considerar-lo un dels redactors del periòdic monarquè claudesi « La Vispera ». Aquesta mesura va produir un considerable estat d'indignació entre els elements mo-

nàrquics més conservadors i per tant més acostats a la dictadura franquista, inclinant-los definitivament a la tendència general d'abstenció. Ja aleshores els partits catalans acorden emprendre una campanya de propaganda abstencionista. El dissabte 11 de novembre fineix el termini oficial de presentació de candidatures. El mateix dia tots els òrgans de propaganda empenen una forta campanya electoral, fent-se notar ja des d'aquest moment que únicament es proposa eliminar l'abstencionisme segur i manifest per tot-hom coaccionant als electors amb possibles represàlies econòmiques. L'actitud popular d'abstencionisme la reflexa la següent frase del « Diario de Barcelona » del 18 de novembre : « Lo que no podrá ofrecer resultado alguno, lo que será una obra totalmente negativa y antipatriótica, es la inhibición en el voto, el desentenderse de la vida municipal con fútiles pretextos y vanos motivos. »

Comencen les coaccions

Per trencar aquest clima advers, la propaganda hagué de prendre gairebé desseguit una actitud de coerció violenta. « La Vanguardia » deia en el seu editorial del 17-11 : « Es intolerable que cuando se llama a los cabezas de familia a los comicios, para que designen a las personas que deban ascender al gobierno del municipio, pueda plantearse y prosperar el abstencionismo, la desgana y la falta de interés ». Dos dies després el governador civil feia unes declaracions a la premsa en les que deia : « Como obligación inexcusable que me impone la ley está el advertir a todos la necesidad de que cumplan su deber de votar, que como es sabido, está consignado en las normas legales, y cuyo incumplimiento lleva consigo determinadas sanciones que nadie ignora. Dispuesto, pues, como estoy a cumplir con todos

ENDAVANT saluda als seus lectors i els desitja BON ANY NOU i coratge per continuar la lluita.

LES «ELECCIONS» A CATALUNYA

mis deberes, por desagradables que sean, pueden todos estar seguros de que cumpliré aquellos que puedan ser consecuencia de defecciones en el cumplimiento de la obligación en lo que respecta al sufragio ».

Tots els electors reben a domicili la papereta enviada per « La Delegación provincial del Instituto Nacional de Estadística », amb indicació del col·legi electoral on deuen emetre el vot. En el revers s'indiquen les sancions. Copiem textualment : « La legislación electoral impone sanciones y aumenta la contribución a los que no ejercen el derecho al sufragio ». Adjunt s'enviava el següent pasqui : « Elector : Por tu propio interés, acude a cumplir el deber de votar, en evitación de las sanciones que te serían inexorablemente impuestas ».

Les corporacions i entitats oficials fan públiques notes fent veure als seus membres la necessitat de votar. Entre elles el S.E.M. (« Servicio Español del Magisterio »), les Federacions esportives, la Cambra de la Propietat i la C.N.S. La nota de la darrera començava dient : « Elector-productor » i feia recalcar la necessitat d'exigir el document acreditatiu de la votació, per poguer continuar disfrutant dels plusos i demés beneficis (« Cobrar puntos »).

El Sr. Acedo vol espantar-nos

En una nota signada pel governador civil amb data del 21 de novembre i publicada per tota la premsa es deia : « Todo elector deberá exigir, por su propio interés, que se le estampe en los documentos de identidad o cualquiera otro la contraseña establecida y además, se le entregue un certificado acreditativo de haber votado, únicas pruebas que serán luego admisibles para justificar dicho extremo ».

Tota la premsa del dissabte, dia 24, recorda una vegada més la obligació de votar. El governador civil alludia per darrera vegada a « las excitaciones personales » així com « al texto sagrado de la Ley ». Es de notar que a més d'aquestes alusions de tipus coactiu el Sr. F. Acedo s'en permetia d'altres afalagant als electors, com a catalans : « A todos os basta con la firme percepción del imperativo del deber... para que los municipios de la provincia sepan encontrar el verdadero camino de la grandeza de esta bendita tierra catalana dentro del seno de España ». I també en el mateix discurs es referia al « modo especial de hablar », que segons ell : « se emplaza físicamente al trasladarse al orden político, en la Administración municipal, cantera de gloria o despedafero de inmundicias ».

Els resultats de tota aquesta campanya coercitiva es feren notar, evidentment. Les mesures coactives econòmiques influeixen en l'esperit dels petits burgesos, una de les classes més culpides per l'actual miseria i la més indefensa políticament. Precisament, la votació el diumenge es nodri de part d'aquests i dels funcionaris en especial. En les entitats paraestatals, com en les caixes de pensions i estalvis, tres dies abans s'amenaçà als productors amb la pèrdua del treball.

LA CONTRAPROPAGANDA ABSTENCIONISTA

Els partits catalans tingueren des del primer moment una visió clara de la qüestió. En reunions previes s'acordà una campanya conjunta. En el terreny

privat, a les hores de treball, per mitja de fulles clandestines, la consigna en llavis de tothom era no votar.

Heus ací el que deien els pasquins més representatius :

CIUTADA : La teva dignitat d'home. La teva vergonya de demòcrata. La teva condició de contribuent. El teu orgull de català et priven de col·laborar amb el teu vot a l'apuntament d'un règim d'esclavatge, políticament oprobios i administrativament corromput. **NO VOTIS !**

TREBALLADORS : Amb les vagues de Març manifestàrem clarament el nostre vot.

No vulguis contradir amb el teu vot d'ara el magnífic significat d'aquella gesta. **NO VOTIS !**

CIUTADANS : No oblideu que els greus problemes de les barraques, dels transports urbans, de l'insuficiència d'escoles i tants d'altres, son deguts a la incapacitat i a la immoralitat dels municipis franquistes. **NO VOTEU !**

CATALA : La democràcia nacional no pot col·laborar en una monstruosa deformació dels drets ciutadans més elementals. **NO VOTIS !**

La propaganda no es limità a Barcelona. Gran profusió de fulles es repartiren en les principals ciutats catalanes, així a Tarragona, Lleida, Manresa, Sabadell, Tarrassa, Vilanova i Geltrú, Mataró, Girona...

A tot arreu circulaven les fulles llençades des de terrats, en els espectacles públics, pels carrers...

El poble contribuïa a la propaganda contra-eleccions amb la difusió d'aquestes fulles que gairebé ningú ignorà i arrencant els cartells governatius que incitaven al vot. Més de cinquanta persones foren detingudes per aquest fet.

LA JORNADA ELECTORAL A BARCELONA

No cal dir que es desenvolupà en un clima de absoluta i total indiferència. Malgrat totes les coaccions es calcula que no votà més d'un 45 % de l'electorat. Els que ho feren, molts en blanc o amb inscripcions humorístiques o simplement amb la primera papereta que els donaven, només tenien cura d'exigir de la mesa l'expedició del certificat acreditatiu de la votació. Durant tot el dia i en intervals de mitja hora les emissores barcelonines recordaven la necessitat de votar : « Barcelonés : Te quedan X horas para cumplir con tu obligación de votar. Recuerda que de no hacerlo te serán impuestas sanciones, inexorablemente ».

A les sortides de Barcelona parelles de la policia de tràfic detenien tots els cotxes i exigien als ocupants, el certificat acreditatiu de la votació, fent tornar a Barcelona tots aquells que no el «eien».

En l'ordre particular els elements franquistes coaccionaven dins de les seves possibilitats als electors amenaçant-los amb denúncies.

LA JORNADA ELECTORAL EN LES DIVERSES CIUTATS DE CATALUNYA

En general es donen els mateixos fets que a la capital, essent el percentatge de votants encara més inferior.

A Lleida vota d'un 38 al 40 %. A Girona prop del 45 %. A Tarragona i Reus no arriba al 35 %. Totes les ciutats donen uns percentatges anàlegs. Mataró es la ciutat catalana on el percentatge de votants es més reduït. Voten d'un 18 al

20 % dels electors. Una vegada més com en les vagues de Març i Maig aquesta ciutat dona un viu exemple de resistència i patriotisme.

LA JORNADA ELECTORAL SEGONS ELS ORGANISMES FRANQUISTES

Si bé tota la premsa coincidí en remarcar amb exaltació el gran èxit de les eleccions i l'entusiasme incontingut dels electors, per altra banda entre els diferents organismes franquistes es donaven notables contradiccions al enumerar els percentatges de votants. Així per exemple : el Ministre de la Governació deia des de Madrid que a Barcelona el percentatge de votants era d'un 70 %. Al mateix temps el governador de Barcelona anunciava per la premsa el d'un 80 % i la « Delegación Provincial de FET de las JONS » donava com a cert el del 60 %. Com es veu sobre aquest « petit detall » no es van preocupar ni de posar-se de acord.

Malgrat totes les coaccions enumerades i manifestes — com hem fet remarcar — a través de la mateixa premsa franquista dels dies anteriors. Don Felipe Acedo Colunga, amb l'acreditat cinisme de tots els seus col·leges, no té inconvenient en manifestar :

« Ciertamente es para sentirnos satisfechos y para felicitar a Barcelona, por el elevado espíritu de civismo de que ha dado pruebas, al haberse impuesto a sí misma, sin coacciones de ninguna clase, la obligación moral de emitir el sufragio en los comicios ».

S. I. C.

Desembre de 1951.

IELLS...

« LA VANGUARDIA » MANIFESTACIONES DEL SEÑOR ACEDO COLUNGA

Como obligación inexcusable que me impone la ley — dijo el gobernador civil — está el advertir a todos la necesidad de que cumplan su deber. Su deber de votar, que está consignado en las normas legales y cuyo incumplimiento lleva consigo determinadas imposiciones que por todos son conocidas.

Dispuesto como estoy a cumplir con todos mis deberes, por desagradables que sean, pueden estar todos seguros que cumpliré aquellos que puedan ser consecuencia de defecciones en el cumplimiento de la obligación ciudadana del sufragio.

Elector :

Por tu propio interés, acude a cumplir el deber de votar, en evitación de las sanciones que te serían impuestas inexorablemente.

Productor. Elector :

El próximo día 25, al acudir a votar en el Colegio correspondiente, lleva contigo la Libreta del Seguro de Enfermedad y el libro familiar que te sirve para la percepción del Plus de Cargas Familiares (« cobrar los puntos »).

Por tu propio interés se te previene de que tienes derecho a exigir que el Presidente de la Mesa estampe en ambos documentos el sellc con la contraseña de que has votado, para la justificación posterior de tal extremo.

Barcelona, noviembre de 1951.

Les "eleccions" a Barcelona

Falangistes « DURS » contra falangistes « TOUS »

BARALLES PER LA CAIXA MUNICIPAL. - HOSTILITAT DELS CIUTADANS

Candidats i candidatures

El dia 10 de novembre, a l'expirar el termini per a presentar candidatures, obraven a la Junta del Cens les propostes de dotze candidats: Coll i Ortega, Roger Gallés, Lluch Caralp, Pena Cardenal, Castellar Pich, García Calabuig, Roman Cenarro, Isamat Vila, Rosal Catarineu. Sobregrau Egozcue, Pañella Casas i Gabarró i Samsó. Les propostes les podia presentar el mateix candidat, si comptava amb l'adhesió d'un vint per cent del cens o determinats senyors que ostentessin qualitats determinades: Procuradors a Corts, diputats provincials, etc. Posteriorment, els candidats quedaren reduïts a 11, al retirar-se el Notari Gabarró.

Prèviament, el dia 9 de novembre, el Governador havia reunit el « Consejo Provincial del Movimiento » per a examinar les propostes de la Falange, ja que no es podia presentar com a candidat cap militant si no comptava amb el consentiment del « Partido ». Cal remarcar que sol·licitaren aquesta autorització, 65 falangistes!. En vista d'això, el Governador decidia efectuar una votació dins el Consejo Provincial, que donà el següent resultat: Román, 13 vots; Rosal, 12; Sobregrau i Lluch, 10. D'acord amb aquest resultat hom acordà que aquests noms fossin els candidats oficials del Movimiento, però hom autoritzà també a presentar-se a Isamat i Pena Cardenal. Val a dir que, de tots els candidats, els únics falangistes autèntics eren Román i Pena Cardenal, i potser Isamat. L'afiliació dels altres és purament formulària pel seu caràcter d'oficials de l'Exèrcit, ex-combatents, etc.

També hom sabia que en els medis oficials es donava per segur que les preferències de l'Alcalde i probablement del Governador eren per a Rosal, Sobregrau, Pañella i Roger.

"Pro-Ciudad" contra "Al servicio de Barcelona"

Així les coses, i un cop proclamats els candidats, el dia 18 de novembre, venen les agrupacions de noms, i tot seguit s'uneixen en candidatura en Coll Ortega, Roger, Lluch Caralp i Pena Cardenal, trencant així en Lluch la candidatura oficial de Falange. Aquesta agrupació compta amb indubtable, força, per diversos motius: en Coll Ortega és cunyat del Comte de Godó, i íntim amic d'en Lluís de Galinsoga. Personalment és un Agent de Canvi i Borsa al qual han anat malament els negocis en aquests darrers temps, i sembla haver comunicat al seus amics íntims la necessitat que té d'anar a l'Ajuntament per a refer la seva vacil·lant fortuna. Compta com és de suposar, amb l'apoi de La Vanguardia, Noticiero Universal, amb gairebé toda la Banca i amb l'alta burgesia. En Roger Gallés és el veritable finançador del Grup: S'ha gastat 400.000 pessetes en l'organització electoral, en la qual és expert, per haver muntat vèries eleccions a favor dels tradicionals. Compta amb l'apoi d'Acció Catòlica, Col·legis religiosos, i « El Correo

Catalán ». En Pena i en Lluch són apoiats per bastants falangistes. Aquest grup « Pro Ciudad » munta de seguida una organització eficient, en un local d'en Roger situat al carrer Aragó. Envia candidatures a domicili a tots els afiliats a organitzacions catòliques, que posen els seus arxius a la seva disposició. Fa una gran propaganda mural i de premsa. S'organitza magníficament per districtes, nomenant apoderats i repartidors per ra cada col·legi.

L'altra agrupació es fa amb en Román, Isamat, Rosal, Sobregrau i Pañella. Pel fet de coincidir en aquesta llista tres dels candidats de Falange, se li dona caràcter oficial. Cometen, entre altres errors, el de presentar cinc noms per a quatre llocs, la qual cosa els ha de restar vots per força. Les oficines d'aquest Grup « Al servicio de Barcelona » s'instalen al despatx del Dr. Isamat. Dirigeix l'Organització en Francisco Moreno, ajudat per Hernando, secretari particular d'en Baeza Alegria. Compten amb pocs medis econòmics, i es rejien de l'estructura del Partido. Però cal tenir en compte que el Partido és molt poc homogeni; molts districtes, als quals s'ha delegat l'organització de sector fallen, i això no se sap fins el dia de les eleccions. També apoen aquesta candidatura el Barcelona, l'Espanyol i la Federació Catalana de Futbol.

El fracàs del "Partido"

El Partido, com hem dit, revela una ineficàcia absoluta, i una divisió més absoluta encara. En primer lloc, el Jefe Provincial, o sigui el governador, té un menyspreu absolut pels falangistes, i ha imposat aquests noms precisament pel seu caràcter tèbi. Dins el Partido, a Barcelona, hi han dues fraccions principals. Els elements moderats d'en Fernández Ramírez, que va ésser destituït de Sub-Jefe Provincial per en Baeza, el qual és afecte al Governador. Aquest controla els districtes de les barriades; l'altre fracció és dominada pel Secretari Local Cava del Llano i pels baezistes, completament contraris a Acedo. Dominen els districtes del Centre, i només treballen de gust a favor d'en Román.

Amb aquest ambient, és de suposar que els candidats es fessin la guitza d'una manera molt divertida, per a procurar predominar sobre els altres.

L'organització d'aquesta candidatura fou un desastre. Per a 760 seccions, nomenaren només 40 apoderats. Al fallar els districtes, s'haqueren d'improvisar repartidors el mateix diumenge. Pràcticament, la candidatura « Pro Ciudad » controlava, durant tot el matí, la major part dels Col·legis.

El promig de votació, a tot Barcelona, fou d'un 40 a un 45 %. La gent, evidentment, estava espartada per les amenaces contingudes en un full enviat a domicili, en el qual s'anunciaven represàlies per als funcionaris, recàrrecs contributius als industrials i comerciants, i, d'una manera més velada, possibles repercussions sobre el plus de càrregues familiars als obrers. Les Empreses importants (Bancs, etc.), exigiren dels seus treballadors certificats de votació.

El dia restà mancat d'entusiasme. La gent agafava simplement la primera papereta que li donava el repartidor, o la

que trobava sobre la taula del col·legi, i únicament es preocupava d'obtenir el certificat.

En alguns col·legis, cap al migdia, es presentà un delegat governatiu exigint l'acta en blanc, a fi de deixar marge al governador per a fer una possible tupinada.

Els resultats que es tenien al vespre donaven la victòria a la candidatura « Pro-ciutat » (o sigui la no oficial), que guanyà a gairebé tots als districtes, excepte Sant Andreu, Horta i alguna altra barriada.

Aquesta vegada, el Govern civil no s'ha atrevit a fer una clara tupinada a favor dels « oficials », degut a una sèrie de jocs d'influències. Ha conseguit, això sí, eliminar a un dels candidats que han sortit, el Dr. Lluch, i d'aquesta manera ha pogut sortir elegit un amic del Governador, el Dr. Rosal, en detriment del seu company de candidatura, Paco Román, que havia tret més vots. S'ha conseguit aquest resultat restant vots al Sr. Román, a Sant Andreu, i afegint-los a Rosal (cosa que ha empatat bastant, per cert, als falangistes).

Pel demés, els resultats que s'han donat han coincidit bastant amb els que sortiren de les urnes. Per descomptat, s'han fet trampes de menor quantia per les dues bandes.

L'únic resultat positiu d'aquestes eleccions ha estat aprofundir les diferències entre els elements del Partido, més si es té en compte que a tot Espanya els governadors han fet triomfar per les bones la candidatura del Movimiento. Els d'aquí censuren la poca habilitat del Sr. Acedo, i li tiren en cara que no confeccionés i apotés una candidatura neta-ment falangista.

La indiferència del poble pels resultats ha estat absoluta.

S. I. C.

Desembre 1951.

...Nosaltres

CATALA :

La democràcia nacional no pot col·laborar en una monstrosa deformació dels drets ciutadans més elementals.

NO VOTIS !

CIUTADA :

La teva dignitat per damunt de tot !

NO VOTIS !

CIUTADA :

La teva dignitat d'home
La teva vergonya de demòcrata
La teva condició de contribuent
El teu orgull de català et priven de col·laborar amb el teu vot a l'apuntament d'un règim d'esclavatge, políticament oprobriós i administrativament corromput.

NO VOTIS !

TREBALLEM per la nova renaixença

Els escèptics de Març hauran de rectificar les explicacions precipitades. Els incrèduls de sempre hauran de començar a creure. Els « realistes » americans hauran de scspesar de nou la realitat que Franco vol escamotejar. Heus ací les primeres constatacions davant les noves que ens arriben de Barcelona. I una afirmació : ningú ja avui, a l'exili té dret a arreccerar-se darrera aquesta crítica planera envers « un poble que no es meu », per a excusar aquesta còmode abstenció dimissionària, que ha estat fins ara el ròssec de l'exili català.

Les noves no són espectaculars, com les de la primavera passada, però són precises. Catalunya ha guanyat una segona batalla. Entaulada per l'enemic segons totes les regles de la moderna estratègia política : amenaces, coaccions, afalacs. Fins no mancà la crida a les raons « administratives » : no es tracta de fer política, sinó de bona administració, delen els escribes de « Destino », associant-se a la campanya de premsa, de la ràdio i dels organismes sindicals, política i econòmic del règim. El resultat, ací el veieu. Les organitzacions de Resistència acceptaren el combat i el menaren ardidament. Però la lluita l'havien acceptada abans — i el resultat esdevenia així inevitable — els homes i les dones de Catalunya, els obrers i els pagesos, els menestrals i els burgesos : els ciutadans, en una paraula. En aquesta senzilla paraula que resum una part dels valors humans que hem de reconquerir.

No blasmem el 30 % d'electors que han cedit a la coacció. La lluita per la llibertat és un llarg aprenentatge... i no acaba mai. Es també per ells que han lluitat els nostres amics organitzant l'abstenció. Perquè ells que avui han cedit davant la força, siguin demà aptes per a trobar i expressar formes de vida

que no siguin aquestes infra-humanes que ens imposa a tots el feixisme...

Batalla guanyada, diem. I en quines condicions ! No ens fem il·lusions sobre el que representà la desfeta del 1939. Tot just ara l'anem superant. Foren anys i anys de labor aspra i silenciosa — en aquesta darrera centúria espanyola de violències i de guerres civils — que desapareixien de sobte. El nostre poble havia reprès vida i, amb la llengua, consciència. La nostra classe obrera creava els seus òrgans de combat. En les viles i els llogarrets de Catalunya s'havia forjat una nova promoció popular, àvida de saber i rica d'ideals, capaç de suplir les classes defallents en un i altres. Tot això ho esmicolà la desfeta. Els millors caigueren. Però el llevat restà intacte i lentament va dreçant-se de nou l'esperit que invocava Claris el 1640. Els catalans no cedirem a ningú la glòria de donar el senyal !

Es a aquest esforç que intentem contribuir nosaltres des de l'exili, col·laborant a COORDINACIO CATALANA, igual que ho fan els nostres companys amb el C.N.D.C., i en estret contacte amb les forces sindicals. Els exiliats tenim una feina a fer i l'hem de fer. No hi ha dret a deixar abandonat, al mig del carrer, un patrimoni que no ens pertany i que finalment han recollit els nostres germans de dintre. Col·laborem tots plegats a l'obra comuna, coordinem les forces que ens resten — que no són poques. Reivindiquem la lluita i els tricims dels de l'Interior. Ajudem-los en llurs desgràcies. Contribuim, en resum a accelerar aquest procés de Renaixença, a fer-la més viva, més ardidada, i sobretot més conscient. Heus ací els propòsits que hauria d'inspirar-nos a tots aquesta joia retrobada d'una nova victòria catalana.

Noves de Catalunya

UN CANDIDAT DESGRACIAT (Barcelona, Desembre). — Heus ací la fitxa d'un dels candidats falangistes desgraciats, batuts pels falangistes més sortosos i més moderats, amics de Galinsoga i del senyor Godó.

Gaspar García Calabuig, conegut a la Barceloneta per Gasparret. Expusat de la casa Blasco per robatori descarat. Ex-membre de la Lliga. Actual falangista.

MANCA D'ELECTRICITAT (Tarrassa, Desembre). — A Tarrassa, des de fa tres setmanes funcionen els grups electrògens. Però no s'ha publicat cap nova ordenant noves restriccions elèctriques, segurament per anar mantenint l'ambient d'eufòria. Sembla que la dificultat principal són ara les línies conductores, en molt males condicions. A més, la C.A.M.P.S.A. ha fet un exercici poc brillant i segurament li interessa vendre carburant.

BARCELONA NO TINDRA TELEVISIO (Barcelona, Desembre). — Han negat el permís per a construir una emissora de televisió a Barcelona i s'ha optat per Madrid com a únic centre de televisió espanyola. Barcelona, té naturalment un enorme avantatge tècnic, que és la xarxa d'emissors (Tarragona, Tarrassa, Sabadell, Vilanova, etc.) que permetria ampliar la zona de difusió molt més que de Madrid.

LEPROSOS A CATALUNYA (Sabadell, Desembre). — La Delegació Provincial de Sanitat de Jaen envia periòdicament a totes les poblacions catalanes, i sobretot a les industrials (Tarrassa i Sabadell, on hi ha immigrants de Jaen) unes llistes d'individus reconeguts i declarats com a leprosos i que han desaparegut de les seves poblacions d'origen, suposant que es troben a Catalunya.

FRANCO FA NEGOCIS AMB LA U. R. S. S. (Madrid, Desembre). — Recentment s'han expedit, via Mitjà Orient diversos carregaments de pirites en destinació a la Unió Soviètica.

CARLINS, MONARQUICS I FRANQUISTES (Madrid, Desembre). — Es rumoreja que Francisco Javier de Borbón Parma fa gestions per posar d'acord les dues branques carlines (els partidaris de Francisco Javier i els de Carles VIII) i els joanistes. La fórmula consistiria en reconèixer a Joan-Carles, fill de Joan de Borbó. Es precisament la fórmula que preconitzà Franco a fi de quedar-se com a regent.

Balanç de l'obra reaccionària espanyola

La UNESCO acaba de publicar un interessant volum d'estadística sobre la informació a través del món. L'edició francesa, publicada per un bon amic nostre, Joan Marabini, és un veritable tresor de consulta. I més que cap discurs, les xifres glaçades condemnem el franquisme i els segles de règim reaccionari del qual és successor.

Heus ací, per exemple, el calcul del nombre de periòdics editats en els diversos països europeus, per mil habitants :

Anglaterra, 596 ; Noruega, 464 ; Suècia, 416... Després venen Bèlgica, Suïssa, França, Txecoslovàquia, Iugoslàvia... Albània... Portugal. I al darrera de tots els països europeus Espanya : 56.

I heus ací el mateix calcul per aparells de ràdio :

Espanya, darrera Bulgària, Albània i Portugal, que tenen, respectivament, 29, 34, i 25. Espanya, 22. Gibraltar, que reivindiquen els falangistes en té 94.

SOLIDARITAT envers els companys de l'Interior

Contribuir a la subscripció oberta per ENDAVANT !

La nostra pobresa és el nostre orgull, diem en el nostre número del mes passat. Es cert. Però també és el principal obstacle a l'obra puixant i fecunda que volem menar a dintre i a fora de Catalunya. Es l'acció de l'Interior que ens interessa avui essencialment. Es a ajudar-la que hem de dedicar tots els esforços, totes les energies. Ja veieu quins poden ésser els resultats d'una acció ben menada. Però no ignoreu els perills, les dificultats... Penseu que nosaltres, des de l'Exili, podem contribuir a ajudar-los, a vèncer-los. Envieu desseguida el vostre donatiu per l'Interior !

Suscripció

Total anterior. — Interior : 47.000 fr.
Exil : 105.170

Lista nº 9. — P. J., de Perpignan, 500 ; M. S., id., 500 ; S. A., id., 200 ; S. A., id., 500 ; J. B., id., 200 ; Mme. B., id., 200 ; J. C., id., 300 ; J. G., id., 500 ; J. B., id., 500 ; E. B., id., 200 ; L. G., id., 200 ; J. V., id., 300 ; Secció de Perpinyà, 3.700 ; M. S., id., 1.000 ; P. C., id., 500 ; J. G., de Bages, 300 ; J. M., de Paris, 500 ; J. S., id., 600 ; F. E., de Villedieu, 200 ; M. G., de Lorient, 500 ; X. X., de Toulouse, 4.500 ; F. C., de Orleans, 500 frs.

Le gérant : A. IBORRA.

Société Parisienne d'Impressions
4, Rue Saulnier. — PARIS (IXe)